

[Justitsministeren]

ninger, der fremkom først fra fru Lissa Mathiasen og dernæst fra andre om, at sagen jo er så vanskelig, at man ikke på forhånd kan sige, at der ikke vil opstå tilfælde, som ikke fuldt ud er klaret ad lovgivningens vej. Jeg ser da gerne, vi i udvalget drøfter spørgsmålet om vederlaget, om man kan sætte visse kriterier ind, så man kan undgå den situation, som fru Lissa Mathiasen beskæftigede sig med, nemlig at der alligevel bliver tale om, at der ydes et vederlag, selv om vi passer på i administrationen og også er opmærksom på det.

Men det er jo også rigtigt, som hr. Lenger kom ind på, at der så kan opstå situationer, hvor man må sige, at man må give adoptionsbevillingen alligevel af hensyn til barnet og af hensyn til den mor, der har afleveret barnet, som ellers ville kunne komme i en meget vanskelig situation. Men det skal selvfølgelig absolut ikke være noget generelt. Jeg vil bare ikke se bort fra, som hr. Lenger og fru Inger Stilling Pedersen kom ind på, at der kan være situationer, hvor man ikke uden videre kan trække en streg og sige, at det skal være sådan og sådan. Det kan man jo i det hele taget sjældent i disse spørgsmål.

Jeg er glad for de anerkendende bemærkninger, der er kommet – og dermed også til mine medarbejdere i justitsministeriet – om udformningen af lovforslaget og lovforslagets bemærkninger på dette absolut ikke helt lette område.

Udgangspunktet har jo været, at vi ikke ønsker at gribe ind i tilfælde, hvor man alligevel ikke kan hindre noget og heller ikke bør hindre noget, men at vi samtidig får en lovgivning, der beskytter den svage, sådan at den, der kunne tænke sig at blive rugemor på grundlag af en aftalesituation, hvori der indgår et vederlag, på forhånd ved, at det dels er forbudt med vederlag, dels at hun til enhver tid, også når hun har født barnet, kan trække ethvert tilsagn tilbage.

Jeg tror, det er meget afgørende at få udbredt kendskabet til, at sådan er det; ligegyldigt hvor mange aftaler der indgås i den situation, så er der ingen, der kan forlange en opfyldelse af det. Der er ingen faged, der kan sendes ud og bringe det i orden, og vi har altså fastslået, når vi gennemfører denne lovgivning, at det skal være sådan, at man ikke kan tvinge nogen ind i en situation som

denne, hvor alt jo taler for at beskytte dem, som nogen kunne tænke sig at tvinge.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 120:

Forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov. (Afskaffelse af livstidsstraffen).

Af Lenger (VS) m.fl.

(Fremsat 21/1 86).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Lovforslaget fra VS går jo ud på, at vi skal afskaffe straffen »fængsel på livstid«. Vi behandlede spørgsmålet for et års tid siden, og det var også på grundlag af et forslag fra venstresocialisterne, der indgik i en række forslag, der indeholdt forskellige andre ting.

I lovforslagets bemærkninger begrundes genfremsættelsen med, at flere ved den lejlighed skulle have vist åbenhed over for venstresocialisternes forslag. Det er jo næppe mig, VS har tænkt på i den forbindelse. Jeg viste ikke åbenhed over for tanken om at afskaffe fængsel på livstid. Jeg mener ikke, vi kan undvære denne straffeform. Det er min opfattelse – og den tror jeg deles af mange – at der findes kriminelle, som er så farlige for andre, og som har begået så alvorlige forbrydelser, at der må være en mulighed for at anvende en sådan straf.

Selvfølgelig ved vi, at det er en særdeles ubehagelig straf for den dømte, der ikke ved præcis, hvornår han eller hun løslades, kan føle sig hensat til evig glemsel, og skal være